

BREV NR. 3 - Ida.

"DET ER IKKE MIT HOVED DER ER SYG, DET ER MIN KROP"

Mit navn er Ida og jeg er 22 år.

I april 2013 blev jeg syg af hpv-vaccinen

Jeg var en pige der var i gang med min uddannelse, men jeg nåede kun et år af den.

De bivirkninger jeg fik gjorde at jeg måtte opgive min drøm, om at færdigøre den.

Jeg forsøgte to gange, men de smed mig ud og de så mig som en doven og dum elev.

Det gjorde så ondt at blive set sådan, når jeg virkelig gerne ville gøre det godt og kæmpede så hårdt for at komme på et godt sted.

Nu kan jeg ingenting for smerter, kvalme, opkast, svimmelhed og en krop der simpelthen ikke fungerer

Det stopper ens fremtid og ens drømme. Jeg kan ikke bliver noget af det jeg gerne vil når jeg er så syg.

Så alt jeg kan er at nasse på staten , fordi jeg er på uddannelseshjælpe.

Det føles så elendigt at være så hjælpeløs og skolen var alt for mig og nu kan jeg slet ikke tænke over noget min fremtid kan blive.

Man kommer hurtigt til at føle sig som en stor skuffelse eller byrde for de folk omkring sig men der er ingen der kan gøre noget.

Jeg nærmer mig mit 3. år og er stadig ikke kommet et skridt videre med mit liv, og det gør så ondt.

Jeg har også haft selvmordstanker.

Jeg tror ikke alle ved hvor skræmmende sådan noget er.

Det burde ikke være rigtigt at man skal blive så syg, og så alt den mangel på hjælp, får en til at tro at det var nemmere for alle hvis man var væk.

Alt bliver forandret.

Der er ikke nogen glæde ved et liv, hvor man ikke bliver taget seriøst eller hvor folk bare tror du er gal i hovedet.

Det fører til så mange ulykkelige og nedtrykte mennesker, familien bliver jo lige så medtaget som den syge.

Det er mange mennesker der i sidste ende der bliver svigtet.

Vi ønsker at blive hørt men ingen lytter. Hvorfor vil i ikke lytte?

Der er så meget nyt teknisk, metoder og steder, der kan blive brugt, eller udforsket, så hvorfor kan de ikke gøre mere?

I vil så gerne have vi har det godt, men det har vi ikke.

Jeg har givet afkald på sport, som var en stor ting af mig, sammen med skolen.

Jeg er jo blevet fuldstændig væk.

Jeg føler jeg er blevet gjort til grin og alle giver op på mig og ingen lytter, så hvad gør man lige?

Der er næsten ikke noget liv tilbage!

Hvad skal vi gøre for at i ser og hører os?

Jeg skal ikke bruge erstatning, jeg skal bruge hjælp til at blive rask så jeg kan leve

Alt det jeg elskede at gøre, det kan jeg ikke, for så bliver jeg mere syg.

Hvorfor er der ikke nogen der vil tage det her så seriøst at vi alle kan få hjælp?

Hvorfor skal vi være syge og så blive set som tosser eller løgnere – vi er sku' syge! Og vi har brug for hjælp.

Min mor plejede at kalde mig hendes stolthed, fordi jeg altid gjorde mit bedste og gav alle udfordringer et ordentlig spark.

Nu bliver jeg straffet for det med flere ugers sygdom.

Så hjælp os dog!

Jeg har ikke set min familie være stolt af mig, i snart 3 år og for pokker det tager hårdt.

Det ville bare være så rart at nogen ville lytte, uden at mene jeg er mental skadet, for det er ikke mit hoved der er syg, det er min krop!

Hele denne hpv verden er ved at bryde os alle ned.

Det er ikke retfærdigt at vi skal lide og der burde ikke tages så let på det.

Så jeg ville være så taknemlig hvis bare i ville hjælpe og støtte os.

Det burde ikke være en krig, der er tabt på forhånd

Med venlig hilsen

Ida